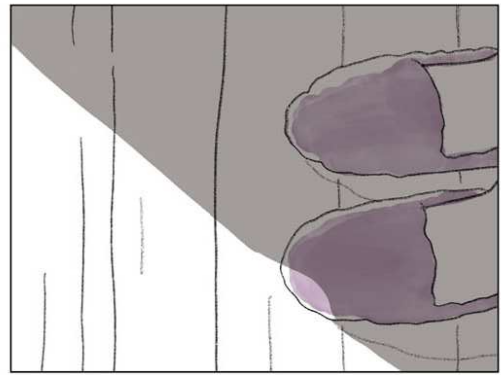
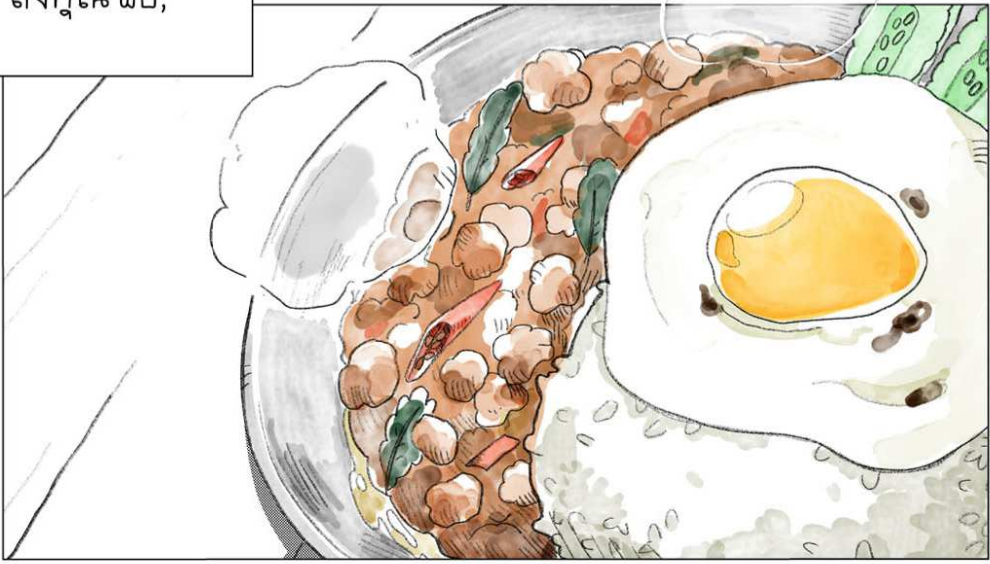

ถึงคุณพ่อ,

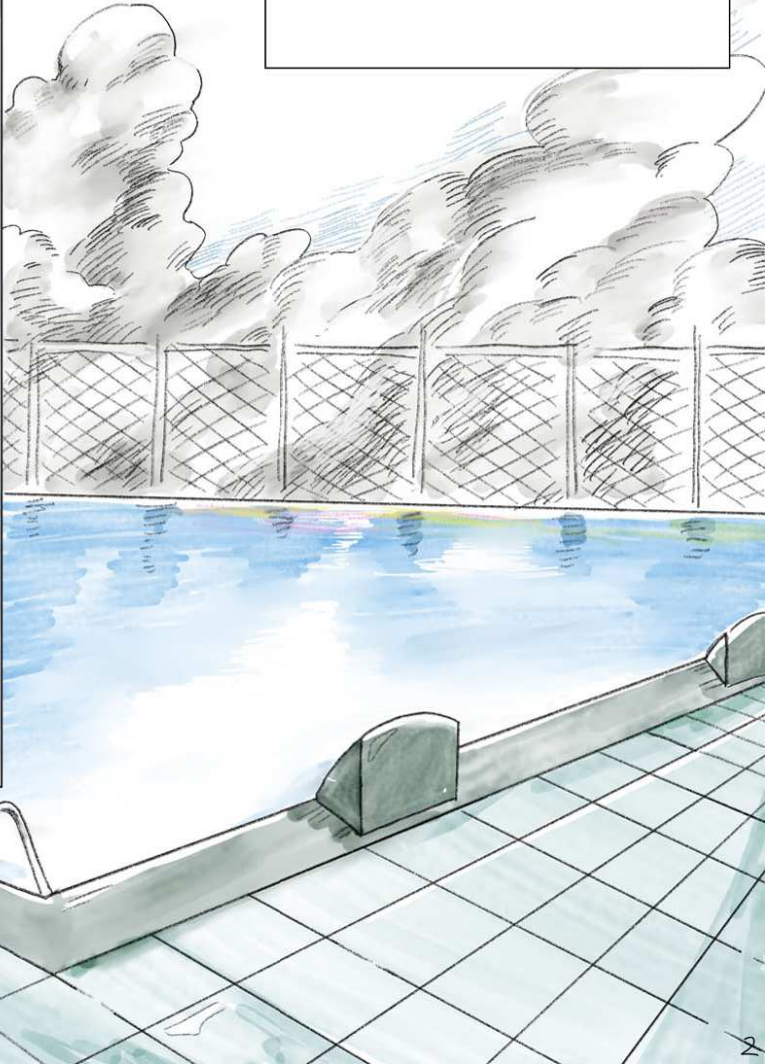
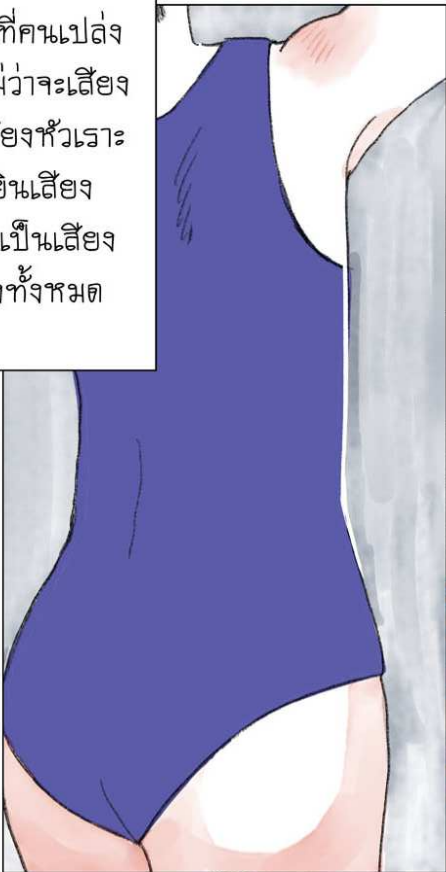

๗
แป๊ะ

ตัวหนูในวัย 15 ปี
ไม่ได้ยินเสียงคนมา
หลายปีแล้ว

ทุกเสียงที่คนเปล่ง
ออกมา ไม่ว่าจะเสียง
โอหรือเสียงหัวเราะ
หนูได้ยินเสียง
เหล่านั้นเป็นเสียง
แทะร้องทั้งหมด

**SHEEP
SYNDROME**

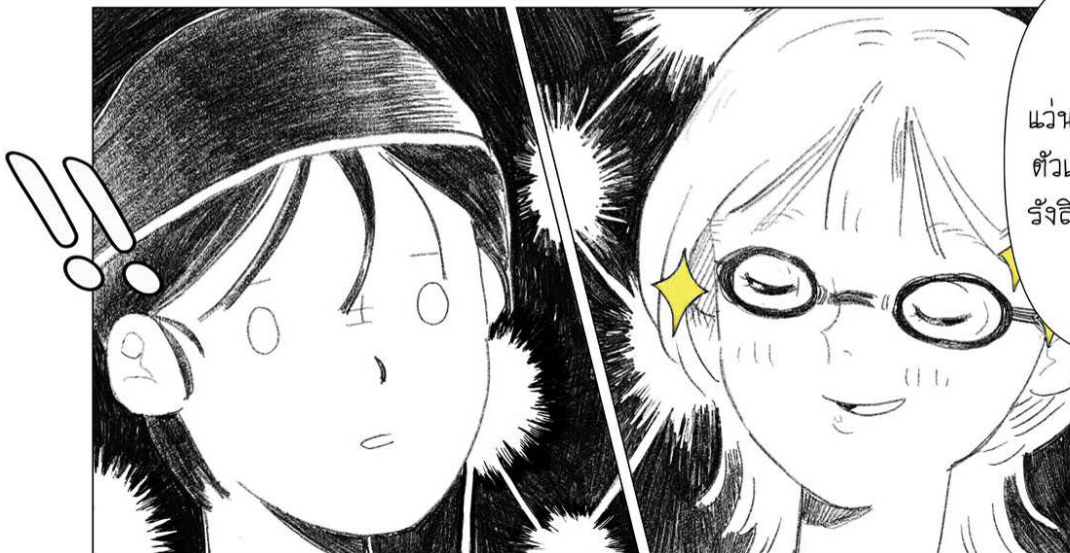
แต่อาการนี้
ก็ไม่ได้
ส่งผลกับ
การใช้ชีวิต
สักเท่าไร

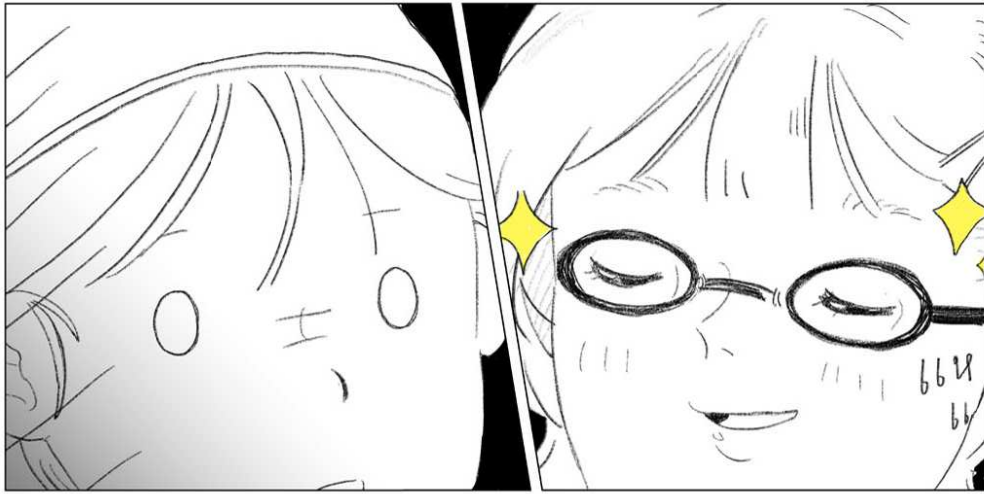
ยังใจบางเรื่อย
ไม่ได้อินซะยังดีกว่า

ไม่ได้
แวนตาว่ายหน้า
หน่อออหรือ?

แวนที่นั่นสวมอยู่
ตัวเลนส์ป้องกัน
รังสียูวีได้ด้วยนะ

เธอเองก็ไม่ได้หมวกว่ายน้ำ
เหมือนกันไม่ใช่หรอ?

แต่ว่าหนูตื่น
ได้ยินเสียง
ของคนที่คนหนึ่ง
ขึ้นมา

เธอคือ
เพื่อนคน
แรกของ
หนู

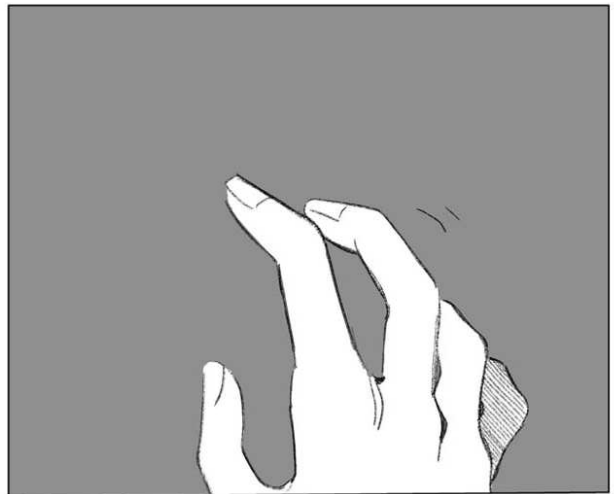

เธอเป็น
คนสติโล

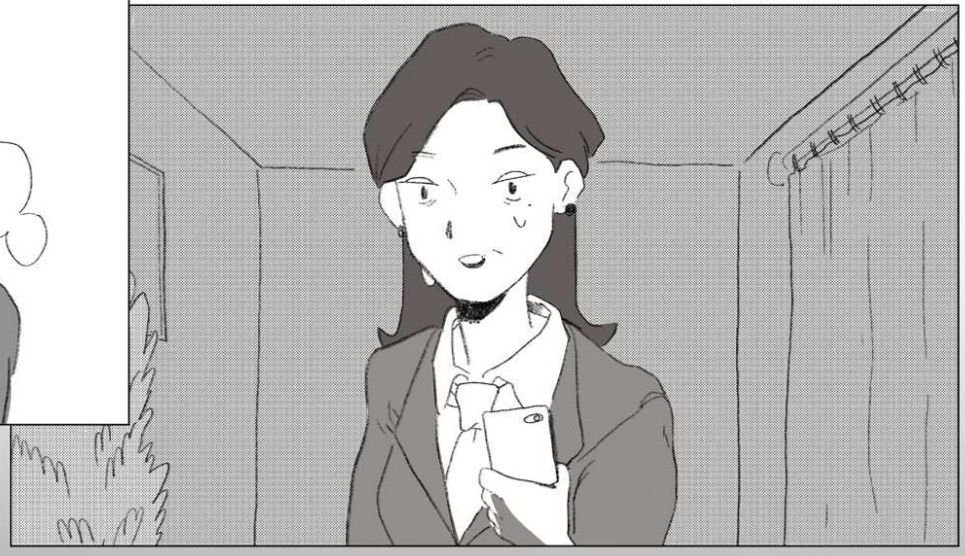
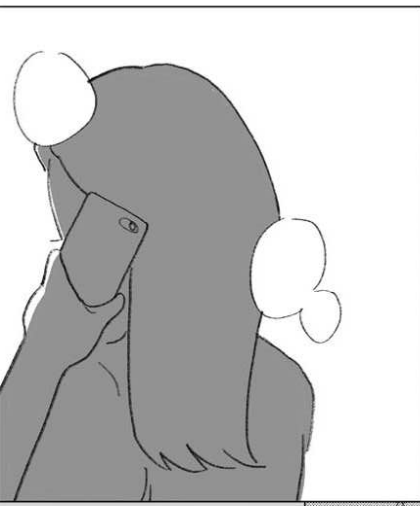

น้ำเสียง
เวลาพูดเอง
ก็ฟังดู
มีความดูบ
ออยู่ตลอด

จนอดสงสัย
ไม่ได้ว่า
หรือจะมีแค่
หาคณะเดียวที่
รู้สึกเจ็บปวด

กลางดึกคืนนั้น...

แม่

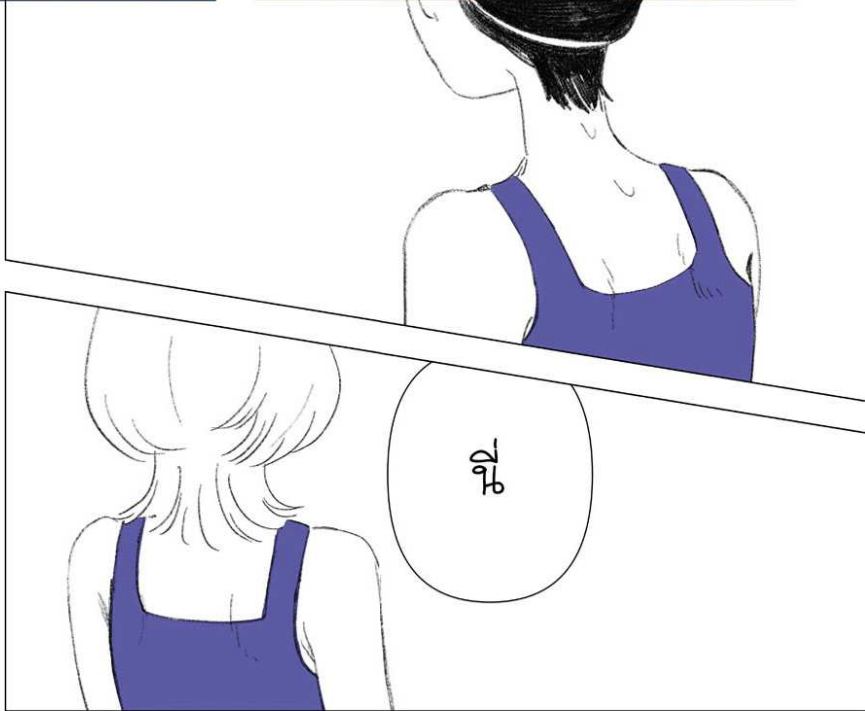
แม่
แม่
แม่

พรุ่งนี้ไปเที่ยว
ที่ไหนสักทีนะ

ทว่าวันหนึ่ง
เธอก็พูดอะไร
บางอย่าง
ออกมา...

อาทิตย์หน้า
ครอบครว้ฉัน
จะย้ายออกไป
จากเมืองนะ

ย้ายไป
แถวๆภาค-
๒๒๐

๒๒๐

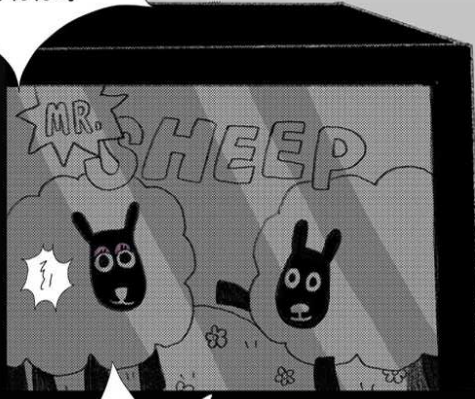
แต่ที่ว่า-
๒๒๐

เรายัง-
๒๒๐

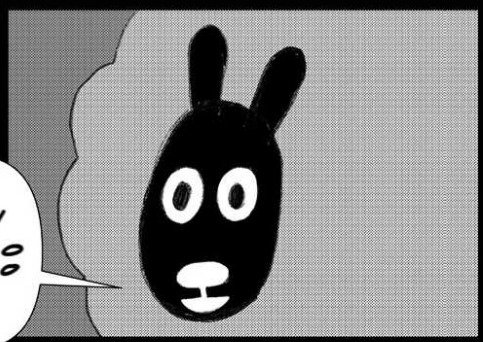

สมทาน
ไม่ไหว
แล้ว!!

คุณอย่า
มาจี้
เสียใจได้
จ้ะนะ!

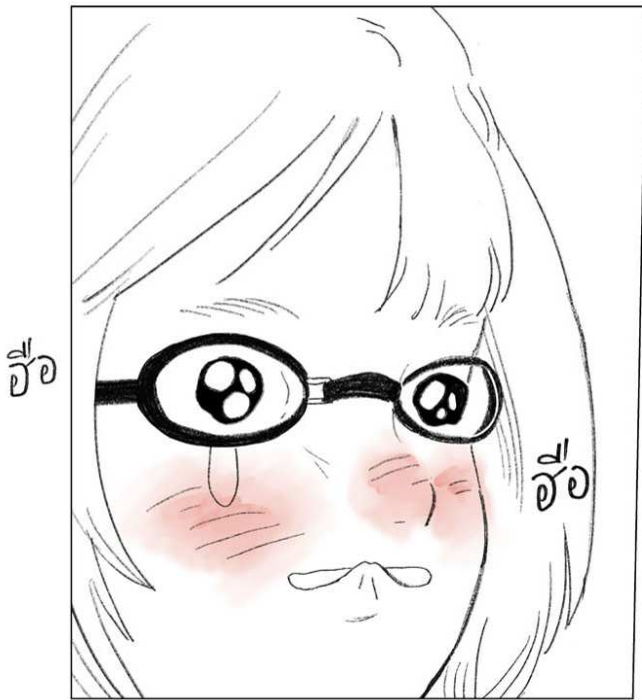
สมจะ
ย้าย
ออก!

๒๒๐

ပျံ့နှံ့
အားပေးပါ!

เสียง
ของเธอ
สะท้อน
ในใจหนู

ที่ยังทราบ
อยู่ก็เพราะ
คิดว่ามีเพียง
หนทางเดียว

ถึงนั้น
ช่วยฟังฉัน
หน่อยนะ

อ้อ

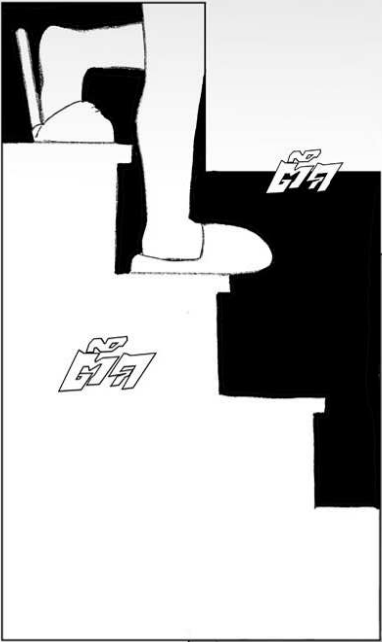
อ้อ

อ้อ

อ้อ

อ้อ

อ้อ

แม่คะ...

ไม่อยากจะ

อาการเป็นปกติแล้วนะ

ถึงจดหมายนี้จะไม่ได้ส่งไปถึงคนพ่อยอยู่แล้วก็ตาม

แต่หนูจะไม่เขียนอีกแล้วนะคะ นี่คือฉบับสุดท้าย

หนูกับแม่สบายดี แล้วหนูกับเพื่อนก็ยังคุยกัน
หนูว่าหนูเองหนทางที่จะก้าวเดินต่อไปแล้วค่ะ

ด้วยรัก

จาก

Sheep Syndrome

art/story by 10000ys